

LBRIS

We know
books

Cătălina Pană

Baladă
pentru
Kaliopi

Editura
Petale Soare

Nojorid, 2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PANĂ, CĂTĂLINA

**Baladă pentru Kaliopi / Cătălina Pană. - Nojorid: Petale
scrise, 2026**

ISBN 978-630-6557-72-1

821.135.1

Editare și corectare: Ioana Mihaela Curaleț
Design copertă: Maria Cătălina Buboc
Imagini de interior: Marius Andrei
Tehnoredactare: Tudor Neag
Adrian Buzaș
Contact și comandă: editurapetalescrise.ro
contact@editurapetalescrise.ro

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform Legii dreptului de autor.

Asemănarea cu persoane sau întâmplări reale este pur
întâmplătoare. Personajele, situațiile și dialogurile prezentate
sunt creații fictive, iar orice corespondență cu realitatea este
accidentală și fără intenția autorului.

ZODIA ISPITEI
cartea a patra

Prolog

Max

Cu doi ani în urmă

– Să fie lumină! strigă Beni, rânjind drăcește, în timp ce apasă pe trăgaciul mitralierei.

Reculul armei îi face șuncile să tremure ca gelatina și, privindu-l prin lunetă, mă amuz amintindu-mi de reclamele pentru aparatele de vibromasaj. Nu am timp de gânduri stupide, pentru că dobitocul tocmai ne-a dat de gol, deschizând poarta infernului la marginea satului Kasanzi. Câțiva rebeli, alertați de larma făcută de Beni, se năpustesc furioși din cocioaba pe care o ocupau. Trei cad secerăți sub ploaia de gloanțe, alți patru caută salvarea alergând spre marginea pădurii. Odată intrați la adăpostul copacilor deși, sunt imposibil de prins, morți sau vii.

Verific încă o dată direcția vântului și, mângâindu-mi noua jucărie, iau în vizor câțiva indivizi aflați la mai puțin de o mie de metri, ochind punctul ideal, la îmbinarea dintre bulbul rahidian și coloana vertebrală. Habar n-au că, părăsind siguranța bordeiului, au devenit ținte sigure ale Vulturului. Așa m-au numit colegii de divizie după ce mi-au urmărit antrenamentele din poligon, unde trăgeam câte trei mii de gloanțe pe săptămână. Iar eu nu-mi permit să le dezamăgesc așteptările.

Ochesc și trag.

Ochesc și trag.

Niciun proiectil nu-și ratează misiunea. Beni a dezlănțuit iadul în micul sat din Congo, iar eu le dau demonilor să guste metalul mortal, dar jur pe Dumnezeu că nenorociții ăștia meritau o moarte lentă și dureroasă. Un glonț în cap este o binecuvântare pentru un criminal de copii, pentru un violator sau pentru un incendiator de bătrâni neputincioși.

Războiul civil din Republica Democrată Congo pare că nu va avea un sfârșit prea curând; noi am fost trimiși să găsim și să pedepsim ucigașii de oameni nevinovați. Nenorociții ăștia s-au aliat cu ISIS și, cu toate că sunt înarmați până în dinți, preferă să omoare prin înjunghiere și să incendieze trupuri cu inimi încă bătând.

Mercenari la fel ca noi, sadici de profesie, care și-au pus abilitățile în slujba răului și nu neapărat în slujba celui ce plătește mai bine. Bărbați care iubesc să ucidă și cărora nu le trebuie un motiv pentru a lua o viață. Niște nenorociți care creează haos și vărsare de sânge și care se ascund de consecințe în tabere clandestine ridicate în mijlocul pădurii, indivizi de care soldații UN¹ nu se pot atinge. Ei sunt veniți pentru pace, noi am fost trimiși pentru război.

Beni ucide cu zâmbetul pe buze, ucid și eu, recunosc, mai fără chef. Preferam să fi rămas acasă. În plus, urăsc franceza, țăntarii și rebelii. Le-aș da la schimb bucuros pentru traficul Bucureștiului.

Praful roșatic rămas în urma asaltului mitralierei plutește în aerul fierbinte. Ca din senin, Beni pornește o nouă rafală, strigând ca descreieratul. Umbra unuia dintre fugari se pierde în vegetația

¹ UN – United Nations - ONU (Organizația Națiunilor Unite este o organizație internațională fondată în 1945)

deasă. A luat-o înspre Muntele Stanley, ceea ce înseamnă că l-am pierdut. Înjur înfundat, chinându-mă să prind vreo mișcare.

– Oprește-te, dobitocule! strig în cască. Nu mai văd nimic!

– Scuze, Max, rânjește tâmp, m-a luat valul.

– Știi că noi nici nu suntem aici, da? De fapt, în următoarele douăzeci de minute trebuie să dispărem.

– Nu mergem să cercetăm cuibul de vipere mai întâi?

Oftez, abținându-mă din răspuseri să nu îi iau țeasta în vizor și s-o zbor ca pe un dovleac de antrenament. Are dreptate, dar aș face orice doar să mă văd dus de aici. Republică Democratică – my ass!

Îmi strâng echipamentul în mai puțin de cinci minute și părăsesc acoperișul singurei clădiri de două etaje de pe o rază de câțiva kilometri. Mă aflu la marginea unui sat în paragină. Casele, dacă se pot numi așa, sunt construite din aceeași humă roșie ce îți invadează plămânii la fiecare respirație. E infernal de cald. Cea mai proastă alegere de vacanță e vara africană, cu atât mai mult Congo, cea așa-zis democrată. *Dacă nu te omoară rebelii, te doboară malaria sau insolația, așa că, data viitoare, stai dracu' departe de Africa!* îmi spun în gând.

Îl pescuiesc pe Beni din ascunzătoarea lui și, urcându-ne în jeep-ul slinos cu care am ajuns aici, pornim înspre cuibul de vipere. Celelalte trei echipe ni se alătură.

Partea asta de sat este pustie de la incidentul de acum două săptămâni, fapt care le-a permis nenorociților să se întoarcă. Era la mintea cocoșului că se puteau instala în singuraocioabă pe care nu au incendiat-o în timpul atacului soldat cu nouăsprezece morți.

Oameni nevinovați și-au găsit sfârșitul doar pentru că unora nu le mai ajung diamantele. Trebuie să fii prost să nu îți dai seama că toate conflictele astea pornesc de la pietrele

însângerate, mai ales de când a fost interzisă exploatarea minelor. Cine dracu' e atât de fraier încât să renunțe la bogăție în cea mai săracă țară a planetei?

– Distractiv, nu? aud în cască vocea lui Alan.

Dacă maimuțoiul ăsta cretin n-ar fi singurul vorbitor de franceză al diviziei, i-aș scoate toți dinții, apoi i-aș purta la gât înșirați pe o ață.

– Distracția mă-tii! bombăn pentru mine, noroc că nu înțelege niciunul română.

– Săreau cartușele goale ca popcornul în tigaia încinsă! exclamă Beni, foarte mândru de isprava lui.

Tare i-aș mai strivi nasul borcănat de volanul ăla. Stau câteodată și mă întreb ce caut eu în mijlocul lor; încă n-am reușit să găsesc un răspuns satisfăcător.

– Taci dracu' din gură, grasule! Mi-e o foame de lup, aud vocea răgușită a lui Clay și, întorcând capul, văd moaca prelungă a americanului în mașina de la coada convoiului.

Suntem foști soldați, polițiști sau bodyguarzi, rebuturi ale meseriilor noastre, „reciclați” de domnul Webb și transformați de finanțele acestuia în mercenari nemiloși, aduși de pe toate continentele.

Vitor e brazilian și se laudă că dansează an de an pe Sambadron. Beni e olandez; poți jura că băiatul ăsta s-a născut gata fumat. Xin e chinez și singurul Kung-Fu pe care îl știe, este golirea în viteză a paharelor; bea gălbejitul meu de stinge și Vezuviul.

Alan, francezu' lu' Pește este cel mai nesuferit specimen al nației și pun pariu că va lăsa în Africa cel puțin trei bastarzi. Clay ar putea fi considerat cu ușurință responsabil pentru foametea din țara mizeră în care ne aflăm acum, chiar dacă, uitându-te la el, ai putea jura că n-a mai mâncat nimic de o lună.

John este cel mai tânăr dintre noi; născut într-o familie modestă din Nottingham, are nevoie de bani pentru a-și scoate familia din datorii. Nu a avut parte de un tată, așa că stă pe lângă Moșu'... Nici rusul nu a avut viață ușoară. Serghey are 46 de ani, dar nu-i dai mai puțin de 60 dacă îi numeri ridurile și firele albe. Moșu', așa cum l-a poreclit Beni, este singurul rus, pe care l-am cunoscut eu, ce se bate cu pumnii în piept că urăște vodca.

Oprim la câteva zeci de metri de cocioaba din lut roșu și coborâm, luându-ne fiecare poziția. Cadavrele indivizilor zac în țărână, pradă muștelor, stând dovadă a eficienței noastre. Rămânem vigilenți. Precauția este îngerul nostru păzitor. Nu știi niciodată ce te așteaptă înăuntru.

Ușa din nuiele împletite stă larg deschisă. Apuc grip-ul pistolului, pregătindu-mă sufletește să intru în gura lupului. Am cincisprezece cartușe, plus unul pe țevă și alte trei încărcătoare de rezervă. Prefer pavăza invizibilității de lunetist, dar într-o echipă de opt trebuie să faci cam de toate.

Pășesc atent în întunericul casei, iar un miros stătut de transpirație și moarte mă întâmpină. Restul trupei stă în spatele meu. Duhoarea de țigări ieftine și de Lotoko² plutește în aer. Dacă nu-i omoram noi, sigur crăpau de la porcăria asta de alcool artizanal.

Prind din zbor un murmur. Mai mult o șoaptă. Rămân pe loc și le fac semn băieților să păstreze liniștea. Sunetul se oprește, așa că mai fac un pas, realizând odată cu acesta că podeaua este găunoasă. Cineva stă ascuns sub scânduri. Îi chem pe Vitor și pe Xin cu un semn din degete și le arăt cu pistolul în

² Alcool de contrabandă. Lotoko este de obicei făcut din porumb, dar uneori din manioc sau pătlagină.

podea. Cei doi rămân pe poziție, timp în care caut din priviri o trapă sau un loc de acces în măruntaiele casei. O găsesc după câteva clipe și, trăgând de funia veche, folosită pe post de mâner, abia îmi pot stăpâni furia.

Câteva femei încep să țipe speriate în franceză, implorând cu lacrimi în ochi și cu palmele ridicate.

– Alan! Fă-te-n coace, băiete! îl chem pe francez. Am niște treabă pentru tine.

Bărbatul se apropie și, privind în jos, începe să le vorbească pe cel mai blând ton.

– Spune-le că nu le vrem răul, îi șoptesc în timp ce francezul își continuă discursul.

– Sauve la fille blanche! strigă una dintre ele în timp ce le scoatem una câte una din pivnița improvizată, nu mai adâncă de un metru și jumătate.

– Ce zice? întrebă Xin.

– Zice să salvăm fata albă, traduce Alan, iar eu abia acum observ, în colțul cel mai îndepărtat al beciului, o persoană chircită în poziție fetală, într-o stare de semiconștiență.

Cobor în încăperea învăluită în duhoarea disperării și verific dacă femeia, îmbrăcată în tricou negru și pantaloni de camuflaj, mai respiră. O întorc cu grijă, iar șocul îmi taie respirația. Femeia cu părul blond, năclăit de humă și transpirație, acoperindu-i fața vânătă și umflată, este nimeni alta decât Tara Jones, jurnalista nesăbuită, scorpia, blestemul vieții mele, fosta mea soție.

Încerc să îmi țin bătăile inimii în frâu, în timp ce o zgâlțâi și-i vorbesc, implorând-o să deschidă ochii, să rămână trează.

– Max... murmură stins, recunoscându-mi vocea.

– Rămâi cu mine, Tara! Deschide ochii, iubito! îi strig, dar ochii ei rămân închiși pe vecie.

Am ajuns prea târziu...

Înainte să mă dezmeticesc din șocul situației, o ploaie de gloanțe ne ia cu asalt, iar arsura din sprânceana stânga mă face să mă ghemuiesc pe podeaua împuțită. Aud cu ecou vocea francezului ce înjură de mama focului în limba maternă. Sângele îmi înceteșează vederea, iar suflul exploziei ce urmează rafalei de gloanțe mă ia pe sus și mă aruncă într-unul dintre pereții joși ai temniței, zdrobindu-mi umărul drept.

Capitolul 1

Kali

1 iulie

– *Încă unul?* se impacientează Anna, iar vocea îi vibrează în telefon. *Credeam că te-ai lecuit cu monstruoziitatea de pe spate.*

Îmi privesc cu mândrie noul tatuaj de pe brațul stâng, un copac uscat ce își înfige rădăcinile în încheietura de la baza palmei. Câteva păsări zboară stingher pe fundal, întinzându-și aripile spre un cer încărcat de nori negri. L-am făcut acum patru zile, chiar la ora la care Oleg devenea victima colaterală a unui conflict degenerat total aiurea. Imediat după ce m-am întors de la cimitir...

– Da, la naiba!

– *Și nu trimiți și tu o poză?*

– Iar vrei să-mi ghicești în cerneală?

Face o pauză de gândire, iar asta îmi dă și mie răgazul de a observa strada pe care merg. E prima dată când ajung pe aici, deși sunt, practic, în mijlocul Bucureștiului. Case foarte vechi, readuse la strălucirea de odinioară, străjuiesc semețe drumul șerpuitor din spatele gardurilor înalte, împodobite cu modele complicate. Clădiri cu istorie, cu personalitate și, de ce nu, cu secrete îngropate adânc în zidurile bătrâne, ce mă îmbie să le trec pragul și să le admir încăperile somptuoase. Cel puțin să

mi le imaginez, căci până acum nu am intrat într-o asemenea bijuterie arhitecturală. Dar asta se va schimba astăzi. Peste douăzeci de minute mai exact.

– Kali...

– E proaspăt, fato. În folie. Nu pot face poze. În plus, am o întâlnire cu o potențială viitoare pacientă.

Privesc numerele de pe garduri și realizez că sunt la numărul 69 bis și trebuie să ajung la 13. Sunt în celălalt afurisit de capăt al străzii. Acum parcă regret că am lăsat motocicleta acasă.

– Știam eu că ți se va duce vorba! mă laudă de parcă ar fi mama și nu prietena mea de la grădiniță. Așa mă bucur că ți-a venit mintea la cap și te-ai decis să profesezi!

Mi-e bine la pub, dar, cu prețurile din ziua de azi, nu îmi mai ajunge salariul, deși Anna mă plătește regește. Nu pot cere mai mult, la unchiul meu nu aș apela decât dacă aș fi în pragul inaniției – și nici atunci –, așa că, în urmă cu jumătate de an, am hotărât să-mi șterg praful de pe diplome și să le pun la treabă. În stilul meu. Și să mă îngrop în durerile altora, uitând, măcar puțin, de ale mele.

– Nu știi, Anna... Hai să nu exagerăm!

– Ce mai e prin A's?

– Toate bune, o liniștesc.

– A mai venit dubiosul?

– În fiecare seară la aceeași oră, dar e cuminte, jur!

– Ești sigură? Adică...

Știi că e îngrijorată, dar tipul nu reprezintă niciun fel de amenințate. Da, e enervant ca dracu' când mă privește insistent și îmi face ochi dulci, deși l-am ignorat de fiecare dată, dându-i de înțeles că nu sunt interesată, dar până acum nu a întrecut limita. E doar un client fidel căruia probabil îi lipsesc niște

neuroni esențiali, fix aceia care te ajută să pricepi când o femeie nu te vrea.

– Kali... vrea ea să mai spună ceva, dar o întrerup brusc, iritată de cuvintele nespuse ce plutesc între noi în ultimul an.

– Ce?!

– Mă îngrijorezi. Parcă... Parcă nu mai ești tu...

Îi simt tristețea prin telefon ca pe ceva palpabil, o tristețe îngemănată cu a mea și împletită complicat în fire arzătoare de regret, vibrând în tonalități mortuare. Îmi înăbuș un oftat ce îmi apasă pieptul. Cum se face că pot alina suferințele altora, dar ale mele continuă să-mi sape tranșee adânci în jurul inimii?

– Sunt bine, Anna! O să îmi treacă la un moment dat... Dar dacă vei continua să deschizi subiectul, nu vei face decât să îmi pui sare pe rană... oftez, deplasându-mă cu rapiditate pe strada cufundată în acalmia după-amiezii.

– Îmi pare rău...

– Și mie, fato... Și mie.

Închid apelul, apoi mă sprijin de unul dintre zidurile de piatră, încercând să îmi recapăt stăpânirea... și zâmbetul. Pacienta mea n-ar vrea un terapeut instabil care are, la rândul său, nevoie de terapie.

Mi-aș dori să pot învinui pe cineva, dar nebunia unei țicnite ce nu dorea să-și lase băiatul, devenit bărbat, să crească și să iubească nu poate fi pusă la socoteală. Dracu' știe cât de nebună voi fi și eu la vârsta ei. Mda... Probabil nu atât de nebună încât să angajez niște ucigași și să-mi fac de cap pe străzile capitalei, împușcând orbește, sperând să nimeresc și un glonț la țintă. Oleg a fost doar o victimă colaterală... alături de, celălalt bărbat din echipa de securitate a clubului. Doi oameni nevinovați și-au pierdut viața doar pentru a tăia, în sfârșit, un cordon ombilical ce trebuia secționat cu mulți ani în urmă.